

Шматок торта та суші (мій шизосон)

Дмитро Слюсар

Підходячи до мого будинку звичним маршрутом, я думав про якусь буденну нісенітницю. Але коли підвів очі, замість типової триповерхівки переді мною височів старовинний азійський палац. Ті самі три поверхи, але з вигнутими темними дахами, що врізалися в сутінкове небо. Знайомі, здається, нічого не помітили й спокійно рушили всередину.

Усередині палац виявився колосальним. Коли кабіна ліфта рушила вгору, на панелі спалахнула цифра "5". П'ять поверхів там, де зовні було лише три. Будинок приховував або спотворював власну геометрію.

На самому п'ятому поверсі панувала тиша, яку порушував лише тихий дзвін порцеляни та шурхіт паличок для їжі. У невеликій залі, залитій приглушеним світлом, вечеряли люди азійської зовнішності. Вони рухалися неймовірно спокійно, майже синхронно. Я підсів до крайнього столика й замовив три суші. Але простір навколо тиснув: стіл буквально впирався в стіну, змушуючи мене стискатися в грудях. З'явилася думка, що невже я тут зайвий?

Я вже збирався підвестися й піти, коли жінка за сусіднім столиком раптом підвелася та почала говорити. Вона усміхнулася й тихо, але чітко промовила:

— Все було чудово.

Тієї ж миті пролунав тихий глухий звук. Важкі дубові столи самі собою, наче за помахом невидимої руки, відсунулися назад і встали ідеально рівно. Простір підкорився її словам. Але всередині мене вже клацнув тумблер — запізно. Залишатися тут було не можна.

Надворі остаточно стемніло. Повітря стало густим і прохолодним. Я подивився на вікна своєї квартири — світло горіло лише в спальні. За секунду згасло й воно, зануривши дім у темряву. Повертатися туди, де всі сплять, не хотілося.

Натомість мою увагу привернула інша будівля неподалік — велетенський, яскраво освітлений, супермаркет. Коли я штовхнув скляні двері, мене зустріла пустка. Величезні ряди товарів тягнулися на кілометри, і серед цього пластикового безмежжя я раптом натрапив на знайоме обличчя.

Мій приятель стояв біля стелажа, зосереджено вибираючи пачку гострих Doritos. На тлі цієї пустки це виглядало майже комічно. Я ж знайшов величезну, неприродно велику сирну пачку.

— О, привіт, — кинув він, не дивуючись зустрічі.

— Привіт, — відповів я.

Ми перекинулися кількома порожніми фразами, які одразу ж розчинилися в супермаркету, і розійшлися в різні боки.

Біля єдиної робочої каси спокій закінчився. Тут панувало якесь нервово, тваринне

занепокоєння. Тісна черга стискала, люди буквально втискалися один поперед одного, дихаючи в потилиці, ніби від того, як швидко вони проб'ють свої товари, залежало їхнє життя. Я не став з ними змагатися. Просто відступив убік, пропустив усіх цих захеканих, наляканих людей. Купивши все, я нарешті вийшов на нічне повітря.

І раптом усе стихло. Одразу за порогом супермаркету мене наздогнала дивна хвиля. Це не був розпач, радше глибока, всеохопна меланхолія й абсолютно чітке відчуття: сенсу немає. Жодного.

У ту ж секунду десь глибоко під ребрами прокинулося дивне відчуття — внутрішній компас. Його стрілка не мала нічого спільного з магнітними полюсами землі. Вона вказувала на щось. Наближалось щось велике, неминуче й темне.

Не розмірковуючи, я повів плечима й відчув, як спину розривають важкі, штучні й потворні крила — суміш механіки та грубого пір'я. Я відштовхнувся від асфальту й злетів.

Внизу відбулося жахливе. Земля піді мною не просто віддалилася — вона випала у безодню. Увесь світ виглядав наче гігантський торт, з якого хтось велетенським ножом обережно вирізав шматок, залишивши зяючу чорну порожнечу. Я відчайдушно маневрував серед цього нічого, борючись із повітряними потоками, доки не побачив зріз цього "торта". Переді мною відкрився край світу: оголені пласти земної кори, глибокі печери та підземні річки, що текли в нікуди.

Крила почали відмовляти, я стрімко втрачав висоту. Падіння занесло мене в одну з розрізаних печер. Я зажмурився, очікуючи удару об камінь, але натомість просто приземлився, а простір навколо вибухнув світлом.

Це була печера, вщент заповнена тисячами кристалів. Вони світилися зсередини, і це світло розливалось стінами, граючи всіма відтінками веселки — від ніжно-рожевого до глибокого ультрамарину. Поки я заворожено дивився на це, реальність знову почала змінювати текстуру. Частина кам'яного гроту раптом розсипалася на мільйони дрібних, різнокольорових папірців. Вони пульсували м'яким люмінесцентним світлом.

Я опустився на коліна й занурив у них руки. Вони були прохолодними й легкими. Я пересипав їх, як веселковий пісок, слухаючи їхнє, тихе шелестіння, і весь мій страх в моменті зник.

Коли я озирнувся, то зрозумів, що сиджу вже не на гострих каменях. Я сидів у дитячій, неймовірно затишній "печері", збудованій з домашніх подушок та ковдр. Навколо все ще мерехтіло те саме магічне, кристальне сяйво, поєднуючи печеру з краєм всесвіту. Тут було так безпечно, так гарно...

Я поспіхом дістав телефон. Мені захотілося зафіксувати цю мить, зберегти цей доказ дива, сфотографувати магію, поки вона не втекла. Я навів камеру, натиснув на екран, і в наступний спалах...

Все зникло.